

## Arrest

nr. 87 605 van 13 september 2012  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 29 februari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. STRUBBE, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 januari 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 28 november 2011 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 74 048 van 27 januari 2012, waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 29 februari 2012.

1.3. Op 29 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

*“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG*

*Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;*

*Overwegende dat*

*de persoon die verklaart te heten B. N. (...)*

*geboren te Sultanpoor , op (in) 00.00.1993*

*en van nationaliteit te zijn : Afghanistan*

*die een asielaanvraag heeft ingediend op 29/02/2012 (2)*

*Overwegende dat de betrokkene op 25 januari 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 23 februari 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 november 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 januari 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 29 februari 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij zijn 'taskara' naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een kopie van een brief van het Rode kruis naar voren brengt waarin volgens de betrokkene een uiteenzetting van zijn problemen in Afghanistan zou staan waarbij opgemerkt moet worden dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat de betrokkene een dergelijke brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat in de brief ingegaan wordt op de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat de betrokkene deze redenen reeds naar voren heeft kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een kopie van een attest van een district naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat er geen datum op staat vermeld, dat het dan ook eender wanneer opgesteld kan zijn, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat een kopie werd genomen van de enveloppe waarbij opgemerkt moet worden dat in de tweede asielaanvraag van de betrokkene geen kopie van een enveloppe te vinden is, dat wat er ook van zij, een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij van zijn vader heeft vernomen dat zijn leven nog steeds in gevaar is en dat zijn vader en de ouderen verklaren dat hij nog steeds gezocht wordt waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van familie van de betrokkene of van ouderen geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

*De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.*

*In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn eerste middel op: “Schending art. 51/8 Vreemdelingenwet Schending materiële motiveringsplicht”.

Verzoeker betoogt als volgt:

*“II.1.1. Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt:*

*[Art. [51/8]. [De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.] De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.*

*[De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4,3°, of 57/10].*

*Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij [de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen]. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.]*

*II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.*

*Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.*

*De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.*

*II.1.3. In de bestreden beslissing valt te lezen:*

*(...)Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een kopie van een brief van het Rode Kruis naar voren brengt waarin volgens de betrokkene een uiteenzetting van zijn problemen in Afghanistan zou staan waarbij opgemerkt moet worden dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat de betrokkene een dergelijke brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat in de brief ingegaan wordt op de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat de betrokkene deze redenen reeds naar voren heeft kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een kopie van een attest van een district naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat er geen datum op staat vermeld, dat het dan ook eender wanneer opgesteld kan zijn, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. (...)*

*II.1.4. In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat het nieuwe element dat de verzoekende partij bijbracht bij haar tweede asielaanvraag, m.n. een kopie van een brief van het rode kruis en een kopie van een attest, reeds kon naar voren gebracht worden in de eerste asielaanvraag.*

*De verzoekende partij heeft deze gedateerde documenten ontvangen in een enveloppe en het feit dat de verwerende partij argumenteert dat 'een enveloppe enkel is wat het is' is dan ook verwerpelijk, aangezien de datum wel degelijk voor zich spreekt.*

*Deze stelling is onjuist, aangezien de verzoekende partij de documenten pas na 27 januari 2012 heeft ontvangen en deze documenten dus niet in haar bezit had gedurende de periode van de eerste asielaanvraag.*

*II.1.5. De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.*

*De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.*

*In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet.*

*Considérant que l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle les demandeurs auraient pu les fournir, mais aussi consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure;*

*De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001.*

*Considérant qu' il ressort du dossier administratif et de la demande de suspension qu'à l'appui de sa seconde demande d' asile la requérante a invoqué deux éléments, à savoir une lettre datée du 30 juin 2001 émanant d'une de ses sœurs et adressée à une autre de ses sœurs ainsi qu'une communication téléphonique faisant état d'interrogatoires et de perquisitions au domicile de la sœur de la requérante; que si elle peut être admise que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration à prendre en considération une nouvelle demande d'asile, des éléments de preuve que la requérante aurait pu produire à l'appui de sa première demande, constituent cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce la lettre du 30 juin 2001 peut constituer un élément nouveau au sens de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980; que l'exception ne peut être retenue ;*

*II.1.6. Hieruit volgt dan ook dat de opvatting van de verwerende partij dat een nieuw gegeven in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet enkel betrekking kan hebben op het bewijs van een situatie die zich voordeed na het afsluiten van de eerste asielaanvraag, en dus niet betrekking kan hebben op een nieuw bewijs van een vroegere situatie; een opvatting is die rechtens niet verantwoordbaar is.*

*Deze stelling is dan ook verwerpelijk aangezien de verzoekende partij pas kennis had van deze nieuwe elementen na afloop van de eerste asielprocedure op 27 januari 2012."*

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

*"Eerste middel: Schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht.*

*Verzoeker is niet akkoord met de stelling in de beslissing dat de kopie van de brief van het Rode Kruis en van een attest reeds bij de eerste asielaanvraag kon worden voorgelegd. De enveloppe geeft aan dat verzoeker deze documenten pas na 27 januari 2012 in zijn bezit had. Het gaat om een nieuw bewijs van een vroegere situatie. De stelling dat een nieuw gegeven enkel kan betrekking hebben op het bewijs van een situatie die zich voordeed na het afsluiten van een vroegere asielaanvraag en dus geen betrekking kan hebben op een nieuw bewijs van een vroegere situatie, is volgens verzoeker niet correct. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 29 februari 2012, tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater).*

*De tweede asielaanvraag werd geweigerd omdat verzoekende partij geen nieuwe gegevens naar voren heeft gebracht die aantonen dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.*

*Verwerende partij merkt op dat verzoeker sinds de eerste asielaanvraag niet is teruggekeerd naar zijn thuisland. Hij legde een Taskara voor, die hij ook tijdens de eerste asielaanvraag had aangebracht. Hij brengt een kopie van een brief van het Rode Kruis aan, waarvan in de beslissing gezegd wordt dat het een kopie betreft en dat de echtheid ervan niet vast staat. Bovendien had hij de brief reeds bij de eerste asielprocedure kunnen aanleveren. Dezelfde argumentatie wordt gevolgd voor de kopie van het attest dat wordt aangeleverd. Van dit attest wordt bovendien gezegd dat het geen datum bevat en dus om het even wanneer kan opgesteld zijn. Verzoeker beweerde in zijn asielaanvraag ook dat hij een kopie van een enveloppe heeft aangebracht, echter deze zit niet in het administratieve dossier.*

*Bovendien is een enveloppe slechts een enveloppe en geeft deze niet aan wat de inhoud ervan geweest is. De verklaringen van de familie worden niet beschouwd als een nieuw element, omdat deze geen officieel door de autoriteiten opgesteld document kunnen vervangen. Aan deze motieven wordt bovendien geen geloof gehecht door de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*De verwerende partij merkt eerst en vooral op dat verzoeker enkel allusie maakt op de enveloppe, de kopie van het aangebrachte attest en de kopie van het document van het Rode Kruis. De overige overwegingen in de beslissing worden door verzoeker niet betwist, en staan derhalve ook niet ter discussie.*

Verwerende partij merkt op dat het gekopieerde attest en de brief van het Rode Kruis om twee redenen niet aanvaard worden. Verzoeker betwist enkel het argument dat de documenten reeds tijdens de eerste asielaanvraag konden worden voorgelegd. Zodoende blijft de andere reden waarom de documenten niet als nieuw gegeven worden beschouwd overeind, met name het feit dat het kopieën betreft waarvan de geldigheid niet kan worden nagegaan. Verzoeker brengt geen verweer aan tegen het feit dat de documenten niet aanvaard worden omdat het kopieën zijn.

Dat kopieën gemanipuleerd kunnen worden, en dat er daarom geen garanties zijn met betrekking tot de authenticiteit ervan, berust nochtans op vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Kopieën hebben derhalve geen bewijswaarde.

"Wat betreft de door verzoeker bijgebrachte convocaties (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 7) dient te worden opgemerkt dat het kopieën betreffen, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien wordt op de convocaties de reden niet vermeld waarom de betrokkenen worden opgeroepen zodat deze niet vermogen verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen (...)"

(RVV 23 april 2009, nr. 26.227)

Het valt ook op dat verzoeker geen enkele inspanning levert om het originele document aan te brengen, en zelfs niet duidelijk maakt waarom het voor hem onmogelijk is om een origineel van het attest en de brief aan te leveren.

Verzoeker heeft bovendien nagelaten om de enveloppe waarnaar hij verwijst bij zijn dossier te voegen. Het is derhalve niet mogelijk om na te gaan over welke enveloppe verzoeker praat, en wanneer hij deze ontvangen zou hebben.

Bovendien heeft verzoeker ook geen antwoord op de stelling dat een enveloppe niet aangeeft wat de inhoud ervan geweest is. Dat deze enveloppe zou gediend hebben om additionele informatie te ontvangen, kan verzoeker niet bewijzen.

Het is nochtans aan verzoeker om de nodige bewijzen voor te leggen van hetgeen hij beweert, en geloofwaardig voor de dag te komen. Ook hij dient de nodige zorgvuldigheid daarbij aan de dag te leggen.

Verwerende partij concludeert dat in toepassing van het art. 51/8 van de vreemdelingenwet t.a.v. verzoeker terecht werd beslist om de tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. Uit artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 blijkt namelijk het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

(...)artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken niet toelaat de aangebrachte gegevens inhoudelijk te beoordelen om de impact ervan te bepalen. Hij kan slechts het "nieuw karakter" van deze gegevens onderzoeken."

(RVV nr. 10.817, 30 augustus 2007)

Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking, heeft verzoeker geen nieuwe gegevens aangebracht waardoor terecht beslist werd om de tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Met gegevens die geen deel uitmaken van het administratieve dossier, kan in het onderzoek geen rekening worden gehouden. Verzoeker moet zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag leggen bij zijn bewijsvoering. Verzoeker geeft niet aan met welke feiten of elementen in het dossier, ten onrechte geen rekening werd gehouden.

"De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002)."

(RVV nr. 10.917, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-628)

Een schending van de materiële motiveringsplicht werd niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

*Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:*

*"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)*

*"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."*

*(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)*

*Het eerste middel is niet gegrond.*

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

*"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.(...)"*

2.5. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus wijzen op het bestaan van ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.6. De Raad merkt dienaangaande op dat artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de verwerende partij niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen. Evenwel sluit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees

voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een “ernstige aanwijzing”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris in casu dat de kopies van een brief van het Rode Kruis en van het attest van een district de echtheid van de documenten niet garandeert, kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd aangezien kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142 624; RvS 25 juni 2004, nr. 133 135).

2.7. Verzoeker voert aan dat het in casu handelt om een nieuw bewijs van een oud feit dat dient aanvaard te worden en bekritiseert de vaststelling in de bestreden beslissing dat de documenten konden aangebracht worden bij de eerste asielaanvraag, doch brengt niets in tegen de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris van het feit dat verzoeker slechts kopies van de kwestieuze documenten overmaakte. Deze beoordeling kan op zich reeds het niet weerhouden van de betrokken documenten schragen. Waar verzoeker betoogt dat hij het niet eens is met de beoordeling in de bestreden beslissing dat “*een enveloppe enkel is wat het is*”, en poneert dat “*de datum wel degelijk voor zich spreekt*” dient de Raad op te merken dat verzoeker met zijn overtuiging van het belangwekkend karakter van de enveloppe niet aantoont dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat een enveloppe geen aanduiding geeft van wat ze zou bevat hebben, kennelijk onredelijk is. Bijkomend stelt de Raad vast dat de kwestie van de enveloppe irrelevant is voor wat betreft de overgemaakte kopies van een brief van het Rode Kruis en van het attest van een district aangezien verzoeker blijkens het administratief dossier tijdens het asielinterview van 29 februari 2012 dat afgenomen werd naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag, verklaard heeft dat de betrokken documenten hem per e-mail verzonden werden. Verzoeker vermeldde hierbij geen datum noch gaf hij een afprint van het betrokken mailbericht, zodat bijkomend niet aangetoond wordt dat de betrokken documenten na afsluiting van de eerste asielprocedure bekomen werden.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.8. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op: “*Schending artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli houdende de formele motivering van bestuurshandeling.*”

Verzoeker betoogt als volgt:

*“11.2.1. Verzoekende partij vraagt asiel aan omdat zij meent een vluchteling te zijn in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.*

*Nergens in de bestreden beslissing is te lezen dat de staatssecretaris van mening zou zijn dat de verzoekende partij niet aan de definitie van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet voldoet, of nauwkeuriger geformuleerd: geen nieuwe elementen aanvoert die indiceren dat zij over een gegronde vrees voor terugkeer beschikt en desgevolg niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling conform art. 48/3 Vreemdelingenwet. De beslissing vermeldt immers enkel:*

*overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Wet van 15 december 1980.*

*De Raad van State heeft echter al veelvuldig bevestigd dat de Conventie van Genève geen directe werking in de interne Belgische rechtsorde heeft. Zodoende dient er dus — wanneer er formeel gemotiveerd dient te worden — quod in casu — verwezen te worden naar de vigerende Belgische wetgeving, m.a.w.: er dient verwezen te worden naar art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en dus niet naar de Geneefse conventie.*

*Dit werd niet gedaan waardoor de bestreden beslissing strijdt met artikelen 2 en 3 van de Wet van 1991. De ratio legis van de formele motiveringsverplichting bestaat er immers net in dat de overheid de juridische en feitelijke motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen, moet formaliseren*

*in haar beslissing. De juridische motivering waarom verzoekende partij geen vluchteling kan zijn moest (en kon enkel) gesteund worden op 48/3 Vreemdelingenwet omdat de Conventie van Genève geen juridisch motief kan worden omdat ze juist geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde.”*

2.9. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

*Tweede middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.*

*Verzoeker zegt vluchteling te zijn in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Nergens wordt in de beslissing aangegeven dat verzoeker niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling. De Raad van State is van mening dat de Conventie van Genève geen directe werking in de Belgische interne rechtsorde heeft. Dus moet er verwezen worden naar de Belgische wetgeving ter zake, zijnde artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zo niet is de formele motiveringsplicht geschonden.*

*Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in deze fase van de procedure het niet mogelijk is de aangebrachte gegevens inhoudelijk te beoordelen om de impact ervan te bepalen. De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts het "nieuw karakter" van de aangebrachte gegevens onderzoeken. Of verzoeker al dan niet als vluchteling moet worden beschouwd betreft een onderzoek ten gronde. In deze fase is het aan hem om aan te tonen dat hij over nieuwe gegevens beschikt.*

*Verwerende partij merkt op dat dit de tweede asielaanvraag van verzoeker betreft.*

*De eerste asielaanvraag werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 januari 2012, per arrest met nummer 74.048. De vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan verzoekende partij. Bij gebrek aan nieuwe gegevens, werd de nieuwe asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen.*

*De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.*

*De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.*

*"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).*

*De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)*

*"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).*

*(R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)*

*De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd. Het tweede middel is niet gegrond.”*

2.10. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.11. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing in strijd is met “artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991” aangezien “er dient verwezen te worden naar art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en dus niet naar de Geneefse conventie”. De Raad is van oordeel dat verzoekers argumentatie niet kan worden gevolgd aangezien uit zijn betoog blijkt dat hij de verwijzing naar de Conventie van Genève zelf begrijpt



als een verwijzing naar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker begrijpt derhalve waarop de verwijzing naar de Conventie van Genève in de bestreden beslissing betrekking heeft en kan er zich derhalve op verdedigen, waardoor het doel van de formele motiveringsplicht bereikt is. Daar kan nog aan toegevoegd worden dat de bestreden beslissing in haar aanhef uitdrukkelijk verwijst naar de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, waarin onder meer het volgende bepaald wordt: “(...) en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (...)”. Uit de verwijzing naar de Conventie van Genève in fine van de bestreden beslissing tesamen gelezen met de verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet in de aanhef van de bestreden beslissing kan niet anders dan afgeleid worden dat er verwezen werd naar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat dit op een onrechtstreekse wijze geschiedt, vormt geen schending van de formele motiveringsplicht.

Het tweede middel is niet gegrond.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. EKKA